

EL CONVENT ENFONSAT

*Segons la llegenda popular alemanya de Gottschalck*¹⁷

A prop del veïnat de Neuenkirch, enmig del bosc tenebrós, hi ha un prat solitari amb un petit estany; aquest lloc rep poques visites; de fet, molt poca gent el coneix. El bosc negre d'avets que hi ha al voltant té quelcom de malenconiós, quelcom que produeix esgarrifança, ja que estén com una mena de vel misteriós sobre l'indret, on no hi ha cap ocell que refili, cap raig de sol que s'hi obri camí. L'estany mateix és d'una profunditat insondable, i això és una raó més perquè la gent el temi.

Fa molts segles, aquí hi havia un convent de monges, amb torres altes i amb imatges de pedra tallades en el mur vermell.

En una nit d'hivern freda i tempestuosa, hi arribà una vegada un home vell i pobre; malalt i extenuat, volia demanar recer per a la nit. Tustà al portal, però la portera era una dona mandrosa i sense compassió; li semblava que feia massa fred i era massa molèstia de baixar-hi a obrir tots els panys i porticons; per això li va cridar enfadada que se n'anés a cercar un altre recer per a la nit. Però al vell, per l'esgotament i el fred, li era impossible de seguir caminant; li pregà una vegada més, lamentant-se i plorant, però fou debades: ni tan sols la priora ni cap de les altres monges no es van entendre per la seva necessitat. Només una, que encara no havia fet els vots, es commogué i pregà per ell; però les altres es rigueren d'ella, feren escarni dels seus bons sentiments i deixaren el vell a fora.

Aleshores la tempesta va anar empitjorant; el vell tocà el mur amb el seu bastó, i en aquell mateix instant el convent s'enfonsà en la profunditat. Fum i foc sorgien a dolls del temible abisme, que tot seguit s'omplí d'aigua. Quan al matí la tempesta s'encalmà, es veia un estany al lloc on el dia anterior la creu daurada havia fulgit a la claror del sol damunt els alts campanars.

Aquella germana de bon cor, l'única que havia sentit commiseració pel vell, nodria un amor sincer i viu per un dels cavallers més nobles de la contrada; per tant, el convent li era una presó. Però manta vegada, en hores nocturnes, el cavaller s'esmunyia travessant el bosc fins al convent solitari. Quan tot al voltant s'havia adormit, es parlaven per la reixa de la cella, i sovint ja es veia l'alba dalt del cel quan se separaven.

Ell també hi va acudir aquella nit tempestuosa. Però com es va estremir el seu cor d'angoixa i de dolor quan ja no hi veié el convent, sinó que només sentia com l'aigua remorejava i bullia en la densa fumarada! Es retorçava les mans, es lamentava i cridava tan fort el nom de l'estimada que se sentia pertot arreu a través de la tempesta.

—Només una vegada, només una sola vegada —sospirava— torna als meus braços!

Llavors sentí una veu de la profunditat on l'estany aixecava les seves ones escumoses.

—Torna demà a la nit, quan siguin les onze, en aquest mateix indret! A la superfície de l'aigua veuràs un fil de seda vermell com la sang: agafa'l i estira'l!

La veu callà. Enfonsat en la pena i el dolor, el cavaller se'n tornà a casa caminant, dubtós de com seria el seu destí. Però a l'hora fixada tornà al lloc i féu el que la veu li havia manat.

Tremolant, prengué el fil vermell com la sang, l'estirà i... allà aparegué, dreta davant seu, la seva estimada.

—El destí inescrutable —va dir ella—, que a mi, innocent, em va enfonsar a l'abisme juntament amb les culpables, m'ha permès que cada nit, d'onze a dotze, pugui parlar amb tu; però mai no podré ultrapassar aquest temps dispensat; si ho fes, no em veuries mai més. A més, cap altre home, fora de tu, no podrà veure'm; si ho fes, una mà invisible tallaria el meu fil de vida.

Durant molt i molt de temps, el cavaller continuà les seves vi-

sites nocturnes, i l'estimada sempre pujava de les ones blaves en estirar ell el fil vermell com la sang. Eren tots dos molt feliços amb aquestes reunions secretes, i no temien pas de ser enxampats en aquell lloc solitari i temible. Però l'enveja i la maldat sotjaven les passes del cavaller, i un home desconegut va clissar els dos amants caminant de bracet a la vora de l'estany. La nit següent, quan amb la claror de la lluna el cavaller s'apropava a l'estimat estany, l'aigua era de color vermell com la sang; tremolant, agafà el fil, però... aquesta vegada ja era d'un color blanquinós i l'havien tallat.

Planyent-se va fer la volta a l'estany tot corrent, retorçant-se les mans i cridant el nom de l'estimada. Però tot era silenciós. Llavors, inconsolable, el jove es llançà al llac i l'aigua es tancà damunt seu.